

Izhaja 15. vsakega
meseca.
Ček. konto 11.631

POŠTAR

Letna naročnina Din 24.—
Polletna naročnina „ 12.—
Posamezna številka „ 1-50

Strokovni list poštних nameščencev

Štev. 11.

V Ljubljani, dne 2. junija 1930.

II. leto.

VSEM NAROČNIKOM IN ČITATELJEM LISTA.

Po sklepu konzorcija bo »Poštar« od-
slej naprej izhajal samo enkrat na mesec,
in sicer vsakega petnajstega. Tudi ta šte-
vilka bi morala iziti 15. junija, pa se je za-
radi raznih ovir zakesnila. Prihodnjo šte-
vilko izda drug urednik.

Jos. Štukelj:

Odgovor gospodu Čampi

Prav za prav sem nameraval s svojim
člankom »Quousque tandem...« samo iz-
zvati debato o naših poštних organizacijah.
Debata naj bi razčistila naše odnose in po
možnosti dovedla do neke skupne tvorbe,
pod koje okriljem bi se znašel cel poštarski
rod naše banovine. Članek je predstavljal,
kakor sem izrečno poudaril, moje osebne po-
glede na naša društva. Z njim sem hotel samo
razvezati molčeče jezike, nadaljnjo besedo pa
prepustiti onim, katerim so člani poverili
svoje zaupanje in ki bi tudi mogli govoriti v
imenu in za člane svojih društev.

Ker pa vidim, da namena nisem dosegel,
temveč, da je ostal moj glas »glas vpijočega v
puščavi«, sem primoran stopiti iz rezerve in
reči nekaj zaključnih besedi kot repliko na
edini odmev iz »Poštne Glasnika«.

Skoro mi je žal, da sem sploh kaj napisal,
ker sem opazil, da jih je mnogo moj korak
napačno presojalo. Zato pa rečem, da se mo-
tijo oni, ki so ta ali oni odstavek čitali z za-
dovoljstvom in se hahljali rekoč: pa jih je
pičil. Ne, nisem pisal, da bi dajal komu lek-
cij, ker, pri moji veri, aboten bi bil, če bi
misllil, da bi na ta način koga spreobrnll. Na-
men je bil dober. Da pa se je članek po večini
tikal predsedstva OPO, je vzrok ta, ker je po
mojem globokem prepričanju tam največ
krivde, da ni prišlo in da ne more priti do
sodelovanja v tej ali drugi obliki.

Zato sem razočaran, da se kljub moje-
mu izrečnemu pozivu ni našel nikdo izven
OPO, ki bi vsaj nekaj besed izpregovoril, pa
magari anonimno, če drugače res ne gre.

Mislil sem molčati, pa je v odgovorih
»Poštne Glasnika« nekaj, kar me draži in
zato mi žilica ne da miru, da bi zopet ne
vzel peresa v roke, četudi prihaja sedaj čas
ko človek rajši brodi po vodi, kakor pa da v
zaduhli sobi maltretira svoje možgane.

I.

Kar po pravici povem, da sem z zani-
manjem pričakoval, kdo in kakšne odgovo-
re mi bo dal, oziroma kaj se bo iz članka iz-
cimilo. In ko pride prvi odgovor v P. G., po-
gledam in vidim, da mi odgovarja moj tova-
riš izza davnih gimnazijskih let, gospod Jos.
Čampa. Dobro, si mislim, ne bo slabo. Čitam
njegov uvod in srce mi je kar igralo, ko sem
izvedel, kakšen »fejst« fant sem. Kaj bi tajil,
da sem podvržen raznim slabostim in da mi
zato malo hvale prija. Komu pa ne? Z gne-
vom v srcu sem potem čital njegovo ginljivo
storijo o tistih dveh »bratih«, vem pa še sedaj
ne, kako bi jo primerjal z našimi poštarskimi
prilikami.

Jaz vem namreč samo to, da je oče sla-
botnejšega sina favoriziral in mu dal enake
pravice kakor prvorojencu, toda naložil mu

je hkrati tudi enake dolžnosti. Ni mu pa mo-
gel vlti istih talentov in vzeti ni mogel prvo-
rojencu prvorojenstva. Konkretno, brez dol-
gega nizanja besed bi rekel takole: če so že
prišli eni z osnovno šolo, drugi s 3 razredi
meščanske ali 4 razredi kake srednje šole v
II. kategorijo skupaj z maturanti, je ta raz-
lika vendar ostala in ne bo nikdar popolno-
ma zabrisana, ker se dan za dnem sama
iznova dokumentira. Kdor tega neče pri-
znati, ni iskren in vtika namenoma tudi
drugim lahkovernejšem glavo v pesek.

Vse nas je res preživljala domačija in
nas tudi bo, kar se pa tiče deležev, so bili
samo ob realizaciji oporoke navidezno enaki,
toda tisti, ki zna umneje gospodariti, tisti,
ki je bolj izšolan, ta bo svoj delež hitreje
večal (napredoval etc.). Sicer je pa škoda o
tej stvari še nadalje črniti in papir tratiti, ker
je vse jasno kakor beli dan. Nejasno je to
samo za onega, ki ga resnica slepi in ki natika
sebi, še rajši pa drugim očala s premočnim
steklom.

Prijatelj božji, to kar ti pridiguješ, to ni
balzam, ki naj bi lečil naše rane, to ni vabilo
na sodelovanje, temveč to je napoved popol-
nega bojkota onih, ki se v organizacijskih za-
devah ne pokoravajo tebi in tvojim okoli
OPO, to je popolni anatema onih, ki imajo
o organizaciji, njeni sestavi, obstoju in na-
menu druga načela. Tvoja deviza oziroma
jedro tvojih izvajanj je, da je treba tolči sta-
novskega tovariša, ki gleda na organizacije z
drugačnimi očmi, ki misli z lastno glavo, in
ki ima tudi nekaj hrbtenice, tolči ga povsod
in pri vsaki priliki, pa magari tudi potem,
ko si se nasrkal vinca, ki ti ga je plačal čudo
radodarni nasprotnik.

Ono nevoščljivost oziroma zagrenjenost,
ki se je ob izenačenju poštarjev pojavila v
maturantskih vrstah, ki pa ima po svojem
bistvu korenine prav za prav v nezadovolj-
nosti zaradi nezadostnih prejemkov in ki bo
splahnela, kakor hitro bo rešeno materielno
vprašanje državnih uslužbencev, razpihujete
tako daleč, da prikazujete maturante že kar
z noži v rokah.

Primerjati naše gospodarske in socialne
ustanove z lipovo senco, je pa jako drzno.
Le poglej jih, kako se zatekajo trumoma pod
to senco, kako poživljeni odhajajo izpod nje
in se zopet pod njo vračajo in pa kako složni
so pod njo. Gospodarske in socialne ustanove
je rodila živa in nujna potreba. Ta potreba
jih že 11 let vzdržuje in še nič ne kaže, da bi
v doglednem času mogli z njimi likvidirati.
Te ustanove niso lipova senca, temveč sočna
drevesa, katerih sok poživlja in presnavlja
naše tovariše in njih svojce.

To je resnica, ki se je ni treba sramo-
vati, in ki je tudi zavijati ni treba, ker kriči
skoro iz vsake likvidacijske pole in plačilne
liste. Sence in soka je dovolj za vse. V senco
tega našega drevesa se zatekajo vsi, ki so iz-
mučeni in le redkokdaj ob izrednih prilikah,
tudi spočiti agitatorji, ki jim ni ne za senco
in ne za sok...

II.

To, kar piše g. Čampa o stanovski stro-
kovni organizaciji, se jako lepo čita in tudi
jaz vse to podpišem. Saj sem napisal, da je
bistvenost naših društev prostovoljnost. Pro-
stovoljnost in disciplina obstojata še tedaj, če
sem v društvu v opoziciji. Tudi g. Čampa

priznava, da se mora v stanovski organiza-
ciji skleniti častna življenjska pogodba s so-
ljudmi in z okolico. Ali pa to niso morda
tisti kompromisi, o katerih sem jaz enostav-
neje in bolj razumljivo govoril?

Ako pa sem prišel do prepričanja, da s
teboj in ljudmi tvojega kova ne morem
skleniti dostojne pogodbe, jo sklenem pač z
drugimi tovariši in kdo mi more reči, da sem
nediscipliniran?! Kje pa stoji zapisano, da je
tvoj evangelij pravoveren in da ni apokri-
fen? Idej, hvala Bogu, ne merimo z merniki
in številkami, temveč po globini njih notra-
nje vrednosti, tedaj duhovno.

Gotovo je, da spadamo vsi poštarji v
eno rodbino, pa vendar so med nami velike
razlike in tisti, ki jih noče popolnoma za-
bristati, samo opozarja nanje in jih še veča.
Da smo slovenski poštarji silno heterogeni
elementi, dokazujejo naše organizacije, naši
listi, naši pogovori in ne vem še kaj! Če dru-
god še ne čutijo heterogenosti, jo bodo slej
ali prej občutili in iz nje izvajali konsekvence,
ako bo OPO in njih Savez nadaljeval v
sedanjem pravcu.

Ideje moreš zabiti v glavo samo slabi-
ču, ne moreš je pa vsiliti zrelemu možu, ki je
prehodil več sveta, ki ima več izkustev in
širše obzorje in katerega hočeš s svojimi ide-
jami in dejanjem samo pritisniti na nižji nivo
in to celo z grobo gesto. To, kar vi zahte-
vate, to ni nikaka častna pogodba, temveč
zahteva popolne kapitulacije, predaja na mi-
lost in nemilost. Kdo izmed nas, ki imamo
močne karte v rokah, polne adutov, bo šel
igrati z vami »berača«, ko pa lahko igra
»Durchmarsch«?

Zato pa lahko rečem, da ne vidite, ne
slišite in ne čutite prav nič, kako gre že 6 let
življenje mimo vas, kako se naše vprašanje
rešuje mimo vas in proti vam, kako se po-
vsem naravno daje tudi v stroki prednost
večji izobrazbi, česar vi nečete priznati. To
pa je glavno, kar nas razdvaja. Priznajte sta-
nje, kakršno je, in podali si bomo roke v
snpavo in si pogledali iskreno v oči. Ne bo-
dite zaverovani v en sam odlomek življenja,
v eno samo točko našega poštarskega filma,
vrzite pogled tudi na svoje tovariše v na-
sprotnem taboru, skušajte prodreti v njih
dušo, pretehtajte njihove vrednote, pogledajte
njih sliko na celem filmu in vaša ideologija
bo potem pretrpela deklinacijo, ki ji ne bo v
škodo, temveč dan ji bo pravec, ki bo nam
vsem, našim zanamcem in stroki v čast in
korist.

Če bomo kdaj po tovariško napravili
med seboj mejnike ali pa spojke, kakor že

Oglejte si

bogato zalogo vsakovrstne ku-
hinjske posode, raznega orodja,
strojev in drugega v to stroko
spadajočega blaga pri trvdki

Stanko Florjančič,
Ljubljana, Sv. Petra c. 35.

Solidna in točna postrežba!

jih hočete imenovati, ko bomo vzajemno fiksirali naše pravice in dolžnosti, ko se bomo zbirali na skupna rodbinska posvetovanja in sklepanja, takrat šele se bo moglo reči, da smo homogena masa, ker vsaj na zunaj ne bo vidno ono valovanje in trenje, ki je tudi v enotni stanovski organizaciji neizogibno.

V podrobnosti se žalibog ne morem spuščati, ker bi stvar zavzela preveč prostora in zato tudi ne bom razpredal pojma prostovoljno naložene discipline in objavljajna nazorov o tej ali oni stvari, ki se tiče organizacije in stroke. Praksa, ki se izvaja okoli OPO in »Pošt. Glasnika« je taka, da ne da duška onim, ki ne delijo mnenja odbora ali morebiti celo samo nekaterih, pa odločilnih oseb. To je diktatura, fašizem ali kakor že hočete to prakso imenovati, ni pa poštna organizacija po naših pojmihi. Pri misli na kooperacijo z ljudmi s tako mentaliteto tudi meni ni poseben toplo pri srcu.

III.

Kar se tiče učnega programa sodobnih srednjih in visokih šol, je vprašanje, o katerem se ne more razpravljati v okviru pošt-nih strokovnih listov, posebno težko pa se razpravlja o tem z ljudmi, ki teh šol niso prebrodili, ampak so dovršili samo par razredov meščanske šole ali pa so jim peruti obnemogle že pri prvem zaletu na zrelostni pedestal.

Naj nikogar ne motijo razne ankete, ki jih sklicujejo ljudje popolnoma iz drugih razlogov, ne pa zaradi kake krize vzgoje ali zaradi reforme šolstva. Tudi naj nikogar ne moti taka literatura, ki je privlečena za lase, da se napolnijo lačni predali časopisov in da si ljudje zaslužijo večji ali manjši honorar. Več knjig v roke, manj športa, dosti dobro plačanih, od politike in podobnih vplivov prostih profesorjev, pa bodo zopet kmalu preresetane srednje in visoke šole in padala bo ljulika skozi rešeta, da bo veselje, kakor se je tako nekdaj godilo — kaj ne?

Vsak stan si skuša dandanes razširiti obzorje in ugled s tem, da zahteva od naraščaja tudi čim večjo splošno izobrazbo. Zakaj pa bi se od poštarjev zahtevalo skoro nič, oziroma polovičarstvo? Zakaj pa bi baš pošta morala vnovčevati menice — izpričevala meščanskih šol, obrtnih šol (več pošt-nih uradnic ima celo oddelek za šivanje perila!), obrtnih nadaljevalnih šol (falirani obrtniški pomočniki) in dvomljive menice raznih brodolomcev, ki so dovršili nekaj gimnazijskih (realčnih) razredov? Če je dovolj in celo preveč inteligence na razpolago, izbirajmo one inteligente, ki imajo najboljša izpričevala. Kje bodo našli drugi svoj kruhek, nas poštarje ne briga.

Tisto, kaj je ta ali oni minister ali kaka druga več ali manj znana korifeja ob tej ali oni priliki, v tem ali drugem namenu ali iz tega ali onega razloga rekla, se ne sme vzeti tako tragično in v naših poštar-skih zadevah uporabljati za argument.

Tudi v privatni službi se gleda na dobra izpričevala, kolikor seveda ne odločajo drugi momenti, kakor protekcija, rodbinske ali kake druge zveze, včasih celo kaki temni in nemoralni oziri, ki niso s službo v prav nobeni zvezi itd.

Da pa se v šoli ne učimo za življenje, temveč samo za profesorje in za izpričevala, trdi vsak len šolarček, misli pa včasih tudi kak dober dijaček. Čudno pa je, da trdi to rudi g. Čampa, ko mu vendar gimnazijska leta kar silijo izpod peresa, in ko tako rad uporablja razne tujke grškega in latinskega izvora.

Postajam že oseben, pa ne morem drugače, ker sva prav za prav samo dva, ki debatirava. Rečem pa še to. Gospod Čampa je svojo šolsko izobrazbo v nekem pravcu izpopolnil in zdi se, da čuti sam na sebi, kako ga je znanje prekvasila. Zakaj bi pa ne mogel potem doumeti, da je pestra materija, s ka-

tero smo cepili skozi dolga leta v gimnaziji in na fakulteti svoje možgane, njih kapaciteto požlahtnila in jih prekvasila, tako da je njih potenco in dojemljivost pritirala do višine, ki je oni, ki je ostal na četrtini ali pol pota, ne more prgledati. Ravno oni, ki so se hoteli prikopati do spričeval s prepisovanjem, prišepetavanjem in podobnimi manipulacijami, so kmalu odfrčali, niti par gimnazijskih razredov niso mogli dokončati. Da bi pa kdo na tak furtimaški način mogel položiti maturo ali mogel celo na univerzi vegetirati, je popolnoma nemogoče, o čemer je prepričan vsakdo, ki je bil samo enkrat navzoč pri takem izpitu. Če pa kdo dvomi o tem, naj se potru-di k takim izpitom, saj so vsi javni in tudi na deskah je javno nabito, kdo jih bo polagal, kdaj in kje. Te izpite smo javno polagali pred komisijami profesorjev in pred občinstvom, ki je bilo včasih celo mnogoštevilno. Malo več objektivnosti bi bilo že na mestu. Stvar o mazanju je le preveč debela, da bi človek mogel molče preko nje.

Tudi poglavja o diplomiranih revah ne kaže otvarjati, ker bi si poprej morali ogledati nediplomirane reve, predvsem pa najprej in najbolj nematurirane reve, ki pravijo, da so s prevedbo v II. kategorijo — maturirale.

IV.

Mislim, da slovenski poštarji le nismo tako strašno nesocialni, kakor nas slika g. Čampa. Dolgoletna beda, ki gloje na naših telesih, je v nas res veliko dobrega zamorila in naša čustva otopila, vendar ne še tako, da bi ne videli med nami onih najbednejših, katerim gleda glad že skozi oči in ki jim hoče zadržati vrat.

Sicer je pa resnica taka, da v onih plasteh, kjer je borba za ono malo kruhka, ki me še drži pri življenju, ni sentimentalnosti, tam ni časa in volje za socialna razmotrivanja in čustva, tam veljajo le močnejši komolci in čim trše pesti, ki dosežejo svoj cilj, če padejo na čimbolj občutljivo mesto. Socialnost in podobne lepe besede se slišijo šele na damskih komitejih in podobnih razstavah, kjer ni več revščine, temveč revija lepih oblek in lepih besed.

Dokler bomo na standartu, kjer smo, bo regulator življenja naših organizacij materialna plat, vse drugo bomo vzeli v zakup šele potem, ko bomo tudi mi hodili na ankete in občne zборе delniških in podobnih družb, ko bodo tudi naše žene hodile na razstave damskih komitejev in se bodo prevzete socialnosti dale voliti v odbore teh in onih društev.

Dotlej je pa še silno daleč, zato pa imejmo čim več strokovnih organizacij, da bo več funkcij in več zaslužka in več deputacij in več časopisov. Nisem šel še nikdar na pot na račun kakega društva, mislim pa, da stvar ne more biti napačna, ker nekateri imajo kar naprej taka potovanja. Pa tega poglavja najbrž ne bo dobro načenjati prav za nobeno društvo.

Nisem trdil, da je uspeh zasiguran samo majhnim organizacijam in da so velike organizacije obsojene v neuspeh in razpad. Trdil sem samo to, kar še danes trdim, da ima obsežna organizacija zajamčen obstoj samo tedaj, če se ji priključijo ljudje iz notranjega prepričanja in ako je njeno poslovanje tako, da to vero potrjuje. Ako mi pa ta organizacija žaga vejo, na kateri gnezdim, ali pa izpodjeda korenine drevesa, potem se počutim bolje v manjši organizaciji, ki zastopa moje interese, kateri so po moji globoki veri tudi interesi stroke in stanu. Zaradi samega števila članov organizacije vendar ne bom zatajil svojega jaza in zavrgel svojih načel in organizacije, ki si jih je postavila na ščit.

*

Moja vera je taka, da je mogoče neka tvorba, ki bi obsegala ves poštar-ski rod, a potem bi taka tvorba morala nuditi večjo prožnost za izživiljanje posameznih sinov, kakor jo pa nudi sedanja OPO.

Kako naj bo ta stavba zgrajena in kakšni naj bodo njeni temelji, to mora biti sad sporazumnih načrtov, ker v prisilni jopič se pri zdravi pameti ne damo strpati.

S tem je zame stvar končana. Želim pa, da bi jo zgrabili drugi, in sicer če le mogoče spretneje, tako da bi njih trud imel tudi kake uspehe.

A. & E. SKABERNE, LJUBLJANA

10-4

Velika
izbira
češkega in
angleškega
sukna

—R—

Sin, domovina kliče!

Ta klic je pred leti odmeval po deželi, mestih in časopisju.

Med vojno in po vojni, pa tudi sedaj se še vedno sliši poveljevanje mrtvih in laskavo priznavanje živim vojnim udeležencem. Dočim so mrtvim postavljeni spomeniki, čakajo živi na konkretnejše priznanje od vznešenih besed.

Dolga je doba desetih let, a še vedno se razpravlja o tem, ali je vojaška služba državna služba. Odločitev pripada državnemu svetu in v zadnjem času je postala nujna. Iz odlašanja pa se da sklepati, da mu je težko pristopiti k rešitvi tako važnega vprašanja, a

verjemite, da tudi korak pred strojnico in topovska žrela ni bil lahak. Pojma domovina in država seveda ne moreta biti identična, v splošnem pa se vendar nekako krijeta. Zato lahko mirno trdim, da je vojaška služba prisilna javna služba, služba domovini s krvjo in eksistenco ter zato državna služba par excellence. Saj bi mi komaj kdo verjel, da so se milijoni pohabljal in morili prostovoljno, recimo takole v privatno razvedrilo.

Na vojni prebiti čas se po dosedanjih zakonitih določilih nesporno upošteva le pri stopnjah osnovne plače in pri pokojnini. Za napredovanje po skupinah — tedaj na višje položaje — pa je zakonodajalec prepustil odločitev ministrstvu in različnim strok, ki so se po večini te pravice do sedaj tudi posluževali.

Pred kratkim pa se je na žalost ta praksa — ne zakon — izpremenila, in sicer ponajveč v škodo onih, ki so prejeli od vojne največ udarcev. Poglejmo torej, kdo je po novi praksi prizadet:

Starejši uslužbenci ne, ker so že davno odslužili število let, predpisanih za minimalne roke, tudi oni tovariši ne, ki so vstopili v aktivno vojaško službo, samo deloma oni tovariši, ki so na podlagi vstetih let že ponovno napredovali, ženske tovarišice in mlajši uslužbenci, ki se vojne sploh niso udeležili, pa še celo ne.

Ostane torej par letnikov tistih, ki so tvorili takorekoč jedro armad in še od teh ne vsi. Med temi so najbolj prizadeti akademiki in nižji uslužbenci. Prvi, ker jim študijska leta vobče ne štejejo, vojaška leta pa se jim odslej ne priznavajo za napredovanje po skupinah. Drugi iz istega razloga kakor prvi in pa ker imajo med efektivno odsluženimi leti po večini veliko let, ki so jih odslužili kot dnevnikaři.

Zaradi nove prakse je mogoče, da je od dveh sošolcev z enako šolsko izobrazbo eden, ki ni bil vojak, na za štiri skupine višjem po-

ložaju od drugega, ki je bil razen smrti deležen vseh drugih vojnih dobrot v polni meri.

Taka očitna razlika pa bi ne bila še tako tragična, če bi drugemu sošolcu uradniku zaradi nove prakse pot do položaja prvega zbog odsluženja minimalnega roka ne bila zaprta daleč preko osmih let. Tako je drugi z dejansko izgubo 6 oziroma 8 let izenačen z mladeniči, starimi 27 let, ki poznajo vojno samo iz knjig.

Dandanes lahko vojaški obveznik celo s sodelovanjem pri Sokolu, kar je prav za prav šele nekaka priprava za vojaške vežbe, kamoli služba v ognju, za določeno dobo skrajša službo v kadru, za katero more indirektno podaljšati civilno državno službo na ta način, da mu je omogočeno prav za to dobo prej vstopiti v civilno državno službo, ki mu bo seveda štela tudi za napredovanje po skupinah.

Cavalieri, interpret uradniškega zakona, navaja kot motiv za uvedbo minimalnih rokov preprečenje napredovanja za čas, dokler uslužbenec ne doseže primerne strokovne izobrazbe za odnosni položaj.

(Konec prih.)

Osebnosti vesti.

Postavljeni: za zvan. 3. skup.: Tadjana Kandare in Miroslava Marušič na Ljubljani 1; za služit. 2. skup.: Josip Suhar na Ljubljani 1, Karol Vervega, Ivan Peclar, Ivan Hedl in Ivan Soršak na Mariboru 2, Mihaela Košir v Litiji, Ivan Rudolf v Planini pri Rakeku, Albin Štrukelj v Bohinjski Bistrici, Elizabeta Jaklič v Trbovljah 2, Stana Burdian v Zidanem mostu, Ivan Znidaršič na Ljubljani 1, Albert Medić pri 31. t. t. sekciji in Kati Mlejnik v Škofji Loki; za pogodbene poštarje: Kati Majcenović v Radmirju, Franja Vučak v Sv. Pavlu pri Preboldu in Nežika Šilc v Škofljici.

Napredovanja: V 4. skupino I. kategorije: dr. Franc Janžeković, dr. Ivan Lamut, dr. Joško Lebar, Miroslav Matjašič, Maks Svoboda in dr. Anton Vagaja; v 6. skupino I. kategorije: Tilen Epich; v I. skupino II. kategorije: Franc Ambrožič, Andrej Anžlovar, Karel Avser, Štefan Bele, Brigita Berlan, Miroslav Bernard, Cecilija Bizjak, Anton Boc, Ivana Božič, Adolf Braz, Miroslav Brumat, Lavoslav Brus, Janko Cizelj-Allesch, Ivan Cof., Ivana Čebin, Karel Čeh, Terezija Čik, Franc Čuš, Karel Doberšek, Franja Drakulič, Franc Eiletz, Evgenija Endlicher, Rudolf Fajdiga, Ludovik Fajgelj, Ludovik Florenini, Ferdo Gaspari, Emilija Gašperin, Pavel Glaser, Josip Hodnik, Franc Irgolič, Matilda Jak, Vinko Janežič, Fran Javor, Franc Jurman, Adolf Kaffou, Ante Kalokira, Gabrijela Kamensek, Josip Kladnik, Matko Klavara, Anton Klemenčič, Stanko Knez, Anton Kogoj, Rudolf Kolbezen, Valentin Koman, Ivan Konte, Ivan Korun, Vojteh Koser, Leopold Košenina, Lucijan Kovarčič, Karel Kosm, Evgen Križaj, Pavel Krulj, Amalija Kuhelj, Antonija Kuhelj, Karel Kumar, Matevž Kumer, Anton Lah, Milan Lah, Franc Lapajne, Hugo Lenassi, Angela Lesjak, Franc Lesjak, Vinko Ločičnik, Otilija Logar, Miha Luznar, Anton Majer, Leopold Markelj, Peter Maroh, Budivoj Masle, Franc Matjan, Matija Meden, Franc Mezek, Josipina Milavec, Ivan Mlač, Karel Mlakar, Martin Mlakar, Ivan Napotnik, Robert Olifčič, Ivan Orthaber, Ivan Pavlič, Franc Pavšič, Ignac Pečar, Anton Perko, Mar. Pernat, Ivan Pevec, Lota Pfeifer, Ernest Pipan, Franc Pirc, Ludovik Podgornik, Anton Požeg, Franc Prah, Anton Preinfalk, Karla Prijatelj, Karel Pšeničnik, Vojteh Pučelik, Viljem Puppis, Blaž Ronc, Alojzija Rakovec, Zofija Rakovec, Ivan Rebernik, Ljudmila Rek, Ana Rihteršič, Justina Rihteršič, Franja Rovšek,

Vinko Ržen, Amalija Sajovic, Ivan Slavec, Iva Smerdu, Anton Smodič, Marija Smolej, Franc Supančič, Ivan Šajina, Josip Šavrič, Franc Šemrov, Julij Šetina, Terezija Šibovec, Henrik Šiško, Ana Šmidinger, Ema Šmit, Dragica Šoštarčič, Miha Štraus, Miroslav Šubic, Albina Tavčar, Miroslav Tomažič, Štefanija Tomec, Anton Učakar, Blaž Ukušič, Karel Urbančič, Viktor Vagner, Miroslav Vavpotič, Jernej Vengust, Anton Verč, Josip Verdir, Ana Veselič, Rozalija Vester, Jernej Vidmar, Marija Vindišer, Ludovik Vodopivec, Anton Vujčič, Valentin Zablačan, Jakob Zavodnik, Milan Zemljč, Franja Zinauer, Marija Zirer, Franc Zmazek, Franc Zorec, Marija Zupančič, Ivan Zupanec, Albin Železnik in Vinko Žgur; v 2. skupino II. kategorije: Pavla Andres, Marija Arko, Terezija Babkov, Frida Baretto, Marija Bizjak, Justina Blinc, Vekoslav Božič, Ivan Bregant, Alojzija Ceme, Pavla Ciuha, Helena Dekleva, Josip Dvoršak, Ana Fabjančič, Viktor Gela, Alojzija Gezo, Marija Globočnik, Marija Gorjanec, Ema Göderer, Jerica Grizold, Leon Helmich, Lucija Hlebec, Ela Horvat, Ivo Jamnik, Vera Jan, Pavla Jarh, Ana Job, Otilija Kambič, Franja Kastelic, Slava Keluc, Josip Kermek, Dora Keržan, Danica Kobal, Kristina Kokalj, Antonija Korče, Rajko Koritzky, Marija Korošec, Kristina Kos, Vladimir Koser, Antonija Koželj, Ana Kurent, Marija Kutnar, Albin Leitgeb, Natalija Lingelj, Magda Ločnik, Josipina Makuc, Marija Mauer, Marija Meden, Roza Meglič, Tončka Megušar, Meta Mirnik, Vida Modic, Marija Mohorčič, Olga Moser, Marija Mozečič, Ljudmila Mudrovčič, Bernard Naglič, Elza Novak, Zmago Nusbek, Marija Pakiž, Anton Pavšek, Lidija Pečenko, Ana Pečirer, Hilda Pfefferer, Marija Pigner, Alojzija Pišek, Mara Podboj, Olga Podgornik, Marija Porenta, Marija Postl, Karla Rabič, Pavla Roth, Alojzija Rozman, Marija Sajovic, Terezija Sila, Antonija Simčič, Rafaela Smodič, Franja Stanonik, Štefanija Šifrer, Ana Šigur, Lea Šotl, Janko Šraj, Marija Šraj, Josipina Šubert, Mihaela Tavčar, Marija Tori, Ema Triller, Kornelija Ulbl, Pavla Uršič, Ruža Vojsk, Franja Vrtačnik, Pavla Zabukovec, Ana Zorec in Amalija Živko; v 3. skupino II. kategorije: Ivan Stanič, Miroslav Köchler, Ana Pirc, Štefanija Sirk, Karla Videmšek, Marija Remic, Emilija Babič, Terezija Rudolf, Meta Gostinčar, Iva Krajc, Angela Autrata, Marija Semen, Leonija Lampič, Marija Mrak, Ljudmila Povše, Marija Zor, Albina Taler, Ljudmila Tomazin, Jožica Cson-

ka, Olga Podmenik, Frida Hutman, Mira Šubic, Mara Kocjančič, Ana Burger, Marija Klatter, Marija Petric, Mara Hočevan, Ana Bernik, Franc Kristan, Leopold Sirnik, Amalija Kalan, Josipina Naglič, Frančiška Oblak, Ivana Košiček, Pavel Žak, Josipina Glažar, Mira Glinšek, Amalija Pondelak, Ana Vatovec, Marija Lešnik, Anton Sitar, Frančiška Turk, Anton Kroflič, Mara Faganeli, Olga Ropotar, Ivana Krošl, Hedvika Truger, Ana Razlag, Terezija Kenda, Angela Bernik, Ivana Peternel, Valter Šume, Mara Mohorčič, Marija Porenta, Angela Klemenčič, Ana Gorišek, Ana Veselko, Elizabeta Zadolšek, Angela Naprudnik, Ivan Lednik, Ivan Gorečan, Ana Lenko, Marija Kos, Ivana Vindišar, Marija Levstek, Vida Ušeničnik, Antonija Črnjač, Hedvika Kočevan, Matilda Bervar, Ljudmila Štimec, Josip Kamenšek, Mihaela Vidali, Marija Štrukelj, Mara Dular, Valerija Gozdnikar, Mara Grims, Justina Papis, Julija Albrecht, Olga Senica, Marija Lort, Ivanka Grad, Vera Plehan in Marija Kallišnik; v 4. skupino II. kategorije: Marija Praznik, Franjo Kolar, Viktor Škvarč, Roza Smerdu, Ljudmila Šbil, Janez Gselman, Kazimir Stupar, Ivan Poharc, Zdenka Vehovar, Ivan Voljč, Vera Urbančič, Rozamila Lutman, Mara Hafner, Mara Pengal, Ljubica Fajdiga in Janko Kavčič; v 1. skupino III. kategorije: Josipina Roggi, Ivan Bezljaj in Vencel Stanislav; v 2. skupino III. kategorije: Fortunat Tihle, Franc Kranjc, Josip Rataj, Josip Puntar, Ivan Vrančič, Filip Zablatnik, Robert Cigler, Ludovik Parkelj in Matko Kucler; v 3. skupino III. kategorije: Pija Valant, Mira Kurbus, Ljudmila Schweiger, Marija Korošec, Lavra Bras, Pavla Peterman, Edo Vujčič in Geza Beer.

V 1. skupino zvančnikov: Karel Mesec, Anton Česarek, Josip Brili, Alojz Lapornik, Ivan Lončar, Jakob Potočnik, Simon Golinar, Ivan Ravljen, Simon Prešeren, Franc Krajnc, Martin Bezjak, Franc Polanc, Franc Kancjan in Alojz Praprotnik; v 2. skupino zvančnikov: Anton Kozinc, Anton Kavčič, Franc Darovič, Josip Penič, Bogoljub Bobbera, Kristijan Unterweger, Peter Struc, Jakob Pintar, Peter Jermol, Martin Draksler, Karel Lašič, Ivan Petauer, Franc Uršič, Josip Gaberc, Jakob Skodič, Viktor Lotrič, Albert Kos, Ivan Arhar, Franc Cjuha, Josip Šparovec, Franc Prek, Aleksander Januš, Ivan Podrgajs, Mirko Oblak, Josip Weiss, Ivan Šnajder, Josip Roškar, Josip Falout, Josip Geiser, Alojzija Štine, Matevž Lovrenčič, Josip Mlakar, Franc Mohorčič, Franc Pušnik, Franc Gombocz, Franc Kaluža, Matej Babnik, Anton Zviršek, Marija Velepčič, Aleksander Lazarevič in Josip Maherl; v 1. skupino služiteljev: Anton Bačnik.

Premeščeni: pb. ur. II/3 Marija Šraj iz Lesc na Ljubljano 1, Janko Šraj iz Bohinjske Bistrice v Lesce in Franja Kapus iz Radovljice v Mojstrano; zvan. 3. skup. Ana Blasin z Maribora 1 na Maribor 2; služ. 2. skup. Matija Škrobar iz Gornje Radgone v Pragersko, Marija Inglič iz Žirov v Sv. Jurij ob juž. žel., Erna Stergar iz Litije na Ljubljano 2, Jerolim Crljenko z direkcije v Split, Ivan Osredkar z Ljubljane 1 v Pragersko, Josipina Jereb z Maribora 2 na Maribor 1 in Josip Korošec z direkcije na Ljubljano 1.

Upokojeni: pb. ur. II/2 Tekla Jašovec in Pavla Nachtigal, pb. ur. II/3 Marija Cvar in zvan. 1. skup. Marko Gutman, vsi na Ljubljani 1.

Poroke: pb. ur. II/4 Ivanka Grad v Grahovcu se je poročila z učiteljem Ivanom Globokarjem, pb. ur. II/5 Kazimir Stupar z pb. ur. III/3 Nežiko Anderlič, služ. 2. skup. Marija Perovšek v Starem trgu p. Rakeku z žand. podnar. Karlom Arkom in pog. pošt. Albina Arko v Borovnici z uradnikom Rajkom Ramovšem.

Prestanek službe: služ. 2. skup. Leopold Ham v Boh. Bistrici in pog. pošt. Josipina Kresnik v Radmirju sta se odpovedala poštni službi, pb. ur. II/5 Mariji Ferjančičevi v Zidanem mostu je radi bolezni prestala služba.

Izpite za vodstvo pogodbenih pošt so napravile: Josipina Levstek, Anica Bombek, Ana Divjak, Angela Pibernik, Marija Berdajs, Antonija Poje in Kati Jernejc.

To in ono.

Pomorska pošta New York — Hamburg. Dne 22. decembra 1929 je priplula iz

New Yorka v Hamburg kakor prvi parnik United States Lines »George Washington«. Ta parnik je imel najmočnejšo pošto iz New Yorka v Evropo, kakršna je bila odpravljena kar posluje ameriškonemška pomorska pošta. Na parniku ni bilo nič manj ko 26.532 pošt-nih vreč. Od teh je bilo 10.357 vreč pisem-ske pošte in 16.175 vreč paketne pošte. Slu-žbo je imelo 7 uradnikov (4 nemški in 3 ame-riški). V pisemskih vrečah je bilo 34.781 pri-poročenih pisem. 432 vreč je bilo navadne pisemske pošte, 18 vreč pa tiskovin. Nepo-srednih vreč je bilo oddanih 9907.

Ponudbe za reorganizacijo rumunskega

telefonskega omrežja. Cela vrsta velikih pod-jetij je ponudila rumunskemu prometnemu ministrstvu izboljšavo rumunskega telefon-skega omrežja. Tako na pr. je ponudila nem-ška Allgemeine Elektrizitätsgesellschaft, da napravi kablove napeljave in postavi v več-jih mestih avtomatične telefonske centrale. Angleško-francosko-švedska skupina pod vodstvom znane švedske tvornice za telefon-ske aparate Ericson je ponudila, da prevzame rumunsko telefonsko upravo v zaseben obrat. Snuje se družba, katere bi se država udeleži-la s 60 odstotki akcij.

Schneider & Verovšek

Trgovina z železnino na drobno in debelo. Največja zaloga strojev in orodja za poljedelstvo in industrijo kakor tudi bogata izbira vsakovrstne kuhinjske posode in vsega v — železninarsko stroko spadajočega blaga. —

Ljubljana, Dunajska cesta 16

6-3

Veliko zalogo manufakturnega blaga za moške in ženske v zadnjih no-vostih ima vedno na zalogi po so-lidnih in konkurenčnih cenah tvrdka

R. MIKLAUC
„PRI ŠKOFU“, LJUBLJANA
LINGARJEVA-MEDARSKA-ULICA IN PRED ŠKOFIJO ŠT. 3

15-4

R. Willmann

strojno podjetje

Ljubljana, Slomškova 3

Izdeluje različne vrste strojev za lesno indu-strijo, transmisijske naprave, tovarna dvigala vseh vrst, rebraste cevi iz kovanega železa, prevzema projektiranje in opremo različnih mehaničnih naprav ter izvršuje vsa v strojno stroko spadajoča dela in popravila točno, solidno in po možnosti najhitreje.

3-3

Ljubljana Poljanska c. 60 M. Zupančič splošno modno krojaštvo

se priporoča za vsa v stroko spa-dajoča dela po najnovejšem kroju in najnižjih cenah. — Krasna izbira naj-novejših vzorcev angleškega in češ-kega blaga. — Drž. nameščenci na obroke. 24-18

Eksportna hiša Luna

MARIBOR, Aleksandrova cesta 19.

Lastni izdelek pletenin i. t. d.

Damske in otroške obleke, jopice, pu-loverji, vse vrste nogavic, razen tega vse galanterijsko in kratko blago po najnižjih cenah. — Poštni in sploh vsi državni nastavljenici 50% popusta. 24-17

Za dame in gospode!

Modni vzorci na izbiro. Izdeluje točno in po meri in solidni ceni.

Se priporoča 6-5

Krajec Ivan, Pred Prulami 1

Tvornica dežnikov

L. MIKUŠ

Ljubljana, Mestni trg 15
priporoča svojo bogato za-logo dežnikov in spreha-jalnih palic. 24-10

Stalna razstava

umetniških slik in velika izbira okvirjev

A. Kos, Ljubljana,
Mestni trg 25

nasproti magistrata 10-6

VELETRGOVINA

12-11

A. ŠARABON

V LJUBLJANI

priporoča špecerijsko blago, raznovrstno žganje, moko in deželne pridelke. — Razno-vrstno rudninsko vodo.

THE REX Co.

LJUBLJANA, GRADIŠČE 10. -- ZAGREB, SAJMIŠTE 56.

Telef. 268 interurb. Ustanovljeno 1906.

Specijalna trgovina prvovrstnih pisalnih in kopirnih strojev, raz-množevalnih aparatov in razno-vrstnih pisarniških potrebščin.

12-5 Pisalni stvoji na obroke.

Laneno olje, firnež, emajlne in ostale lake, olinatne barve

in vse v stroko spadajoče blago, kupite dobro, solidno in po zmernih cenah pri

MEDIČ-ZANKL,

d. z o. z. tovarne olja, firneža, laka in barv

Ljubljana-Medvode,
lastnik **Franjo Medič.**

Podružnica Maribor -- Novi Sad.

24-10

Modna manufakturna trgovina

Fabiani & Jurjovec

LJUBLJANA, Stritarjeva ulica 5.

Priporoča se pri nabavi blaga za obleke. Pro-daja na obroke potom Gospodarske zadruge pošt-nih nameščenecv.

Cene zmerni! Postrežba točna in solidna! 24-9

Izdelovanje damske in moške konfekcije

Elite
družba z o. z.

Prodaja damske, moške in deške

konfekcije

na debelo in drobno

Ljubljana, Prešernova ulica 9.

Prvovrstno izvrševanje pomeri.